

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/139/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1522203754
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1522203754.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, Bratislava, Pribinova č. 2, proti žalovanému: J. F. Š., X. G.C. X.X.XXXX, V. L. L., L. Č.. XX, o zaplatenie 78,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava V) zo dňa 7. februára 2023, č. k. 72 C 21/2022-24, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava V) zo dňa 7. februára 2023, č. k. 72 C 21/2022-24, **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 7.2.2023, č. k. 72 C 21/2022-24, vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej dňa 23.9.2022, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 78,- € s príslušenstvom. Suma predstavovala vyfakturované náklady za stravovanie počas nariadenej karantény v karanténnom zariadení Stredná odborná škola vinársko-ovocinárska v H. (ďalej len „SOŠ VO H.“) za obdobie od 21.5.2020 do 27.5.2020. Svoj nárok odvodzoval z ustanovenia § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia (ďalej aj „zákon o ochrane verejného zdravia“), ktoré umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je povinná znášať. Táto povinnosť má byť podľa nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 4/2021 v súlade s ústavným zákonom č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava Slovenskej republiky“). Podľa skutkových tvrdení žalobcu pripojená faktúra predstavovala plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení, pričom žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol umiestnený v karanténnom zariadení. Žalobca dôvodil, že je povinný využívať všetky právne prostriedky na ochranu majetku štátu, v súlade so zákonom č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu a zákona č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu.

2. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanovením § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia a nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 8.12.2021, č. k. PL. ÚS 4/2021-136. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca vystavil žalovanému dňa 8.6.2020 faktúru č. XXXXXXXXXXXX, na sumu 78,- € za náklady za stravu počas nariadenej karantény v karanténnom zariadení SOŠ VO H. za obdobie od 21.5.2020 do 27.5.2020. Žalobca písomne vyzval žalovaného na úhradu fakturovanej sumy, ktorú žalovaný neuhradil. Poukázal na nález Ústavného

súdu Slovenskej republiky zo dňa 8.12.2021, č. k. PL. ÚS 4/2021-136, ktorým došlo k derogácii časti predmetného ustanovenia zákona pre nesúlad s ústavou, konkrétne na bod 109. a 110. predmetného nálezu, podľa ktorého: „Hoci samotný § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia neustanovuje žiadne povinnosti ani neumožňuje štátnym orgánom ukladanie opatrení, a teda sám osebe žiadnym spôsobom nezasahuje do osobnej slobody jednotlivca, je potrebné ho posudzovať v spojení s § 5 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane verejného zdravia, ktorý zveruje úradu verejného zdravotníctva nariadovanie opatrení na predchádzanie ochoreniam podľa § 12, ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho úradu verejného zdravotníctva, resp. s § 6 ods. 3 písm. e) zákona o ochrane verejného zdravia, ktorý zveruje nariadovanie rovnakých opatrení regionálnemu úradu verejného zdravotníctva v rámci jeho územnej pôsobnosti. Rovnako je § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia aplikovateľný aj v spojení s § 48 ods. 4, a to nielen z dôvodu formulácie § 5 ods. 4 písm. k) a § 6 ods. 3 písm. e), ktorá zahŕňa odkaz na § 12, ako aj na § 48 ods. 4, ale aj výslovným prepojením § 48 ods. 4 písm. n) na § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia či použitím identickej terminológie v § 48 ods. 4 písm. u) a § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia. Z tohto dôvodu a napriek tomu, že § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia v časti o izolácii v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, ako aj v časti o karanténnych opatreniach (tak ako je to ďalej odôvodnené) obsahuje iba vymenovanie opatrení na predchádzanie ochoreniam a sám osebe nemá priame právne účinky, šírka jeho formulácie spojená s absenciou legálnych definícií, ktoré by svojou presnosťou a ohraničenosťou zohľadnili mieru obmedzenia osobnej slobody, vytvára pri využití kompetencie podľa § 5 ods. 4 a § 6 ods. 3 a nadväzne aj podľa § 48 ods. 4 zákona o ochrane verejného zdravia riziko zásahov do osobnej slobody, ktoré sa síce môžu javiť ako formálne súladné so zákonom, no v dôsledku použitia nedostatočne legálne definovaných, a tým neurčitých pojmov sa môžu stať nekontrolovateľnými. Navyše sa týmto prístupom zákonodarca v prospech exekutívy významne zbavuje výlučného oprávnenia legalizovať i legitimizovať vážne zásahy do ľudských práv v kontexte čl. 13 ods. 1 a 2 ústavy. Preto situácia, v ktorej § 5 ods. 4 zákona o ochrane verejného zdravia zahŕňa oprávnenie úradu nariadiť aj iné opatrenia podľa § 12 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia, vo vzťahu ku ktorým takéto pochybnosti v dôsledku ich formulácie nevznikajú, dostatočne odôvodňuje postup navrhovateľky smerujúci k preskúmaniu ústavnej súladnosti iba časti normy obsiahnutej v písmene f) predmetného ustanovenia. Problematickým sa v tejto súvislosti ústavnému súdu nejaví zverenie kompetencie nariadovať tieto opatrenia úradu verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva (PL. ÚS 8/2021), ale ustanovenie limitov tejto kompetencie zákonodarcom.“ Súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia bolo účelom zákonodarcu, aby osoby, ktoré sú povinné plniť povinnosti podľa zákona a ktoré im boli nariadené v rozhodnom čase opatrením ÚVZ (Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, ďalej len „ÚVZ SR“ - poznámka odvolacieho súdu) znášali náklady s tým spojené. Podľa názoru súdu prvej inštancie (rovnako aj v bode 157. citovaného nálezu) malo ísť o jasnú zákonom ustanovenú povinnosť, ktorá zasahuje do práva povinnej osoby vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky. Prípustnosť tohto zásahu do vlastníctva z hľadiska rozsahu bola obmedzená výškou nákladov spojených s plnením uložených povinností, ktoré je fyzická osoba povinná znášať sama. Ide pritom o náklady plnenia akýchkoľvek (uložených) povinností, nielen povinnosti podrobiť sa opatreniam obmedzujúcim jej osobnú slobodu. Súd prvej inštancie uviedol, že sem patrí napríklad aj povinnosť znášať náklady spojené s používaním preventívnych a iných ochranných pomôcok, náklady dezinfekcie atď., čo vyplýva z bodu 158. citovaného nálezu. Ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia má výrazný súkromnoprávny presah, pretože stanovuje, že žalovaný nemá nárok na náhradu nákladov, ktoré mu v súvislosti s plnením uložených povinností vznikli. Toto ustanovenie však a priori nezakladá možnosť domáhať sa úhrady nákladov medzi „poskytovateľom služieb“ a jeho prijímateľom - osobou povinnou plniť povinnosti podľa zákona o ochrane verejného zdravia. Uvedené ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia upravuje len vertikálne právne vzťahy medzi orgánom štátu, ktorý tieto povinnosti fyzickej osobe (žalovanému) uložil a povinnostiach fyzickej osoby znášať náklady s tým spojené. Uvedené ustanovenia dopadalo na všetky náklady, ktoré povinnej osobe vznikli (kúpa rúšok, respirátorov, dezinfekcie...). Povinnosť zaplata týchto nákladov vzniká v okamihu uzavretia súkromnoprávneho vzťahu, ktorým ako povinná osoba realizuje povinnosti uložené mu opatrením ÚVZ SR. To znamená, že v prípade povinnosti nosiť rúška vzniká povinnej osobe výdavok (podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia) okamihom zaplata kúpnej ceny od predávajúceho. V prípade, ak by túto kúpnu cenu povinná osoba neuhradila, môže sa predávajúci domáhať zaplata kúpnej ceny na súde podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka, nie na základe § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia. To platí aj pre prípad poskytnutia stravy žalovanému, kde oprávnenie domáhať sa zaplata pohľadávky patrí tomu, kto uvedenú službu dodal. Žalobca v konaní

netvrdil a nepreukázal, že bol poskytovateľom stravy pre žalovaného, resp. že bol prevádzkovateľom zariadenia, ktoré stravu žalovanému poskytlo. Nepreukázal teda existenciu právneho vzťahu, na základe ktorého by mu patrilo právo domáhať sa zaplata stravy za obdobie izolácie žalovaného. Netvrdil ani iné skutočnosti preukazujúce oprávnenie domáhať sa plnenia žalovanej pohľadávky. Svoj nárok preukazoval len vystavenou faktúrou, ktorá bez skutkových tvrdení a ďalších dôkazov sama osebe nepreukazuje nárok žalobcu voči žalovanému. Z dôvodu pasivity žalovaného sa síce na skutkové tvrdenia žalobcu nazerá ako na nesporné, avšak pokiaľ tieto tvrdenia nepreukazujú žalobcov nárok uplatnený žalobou voči žalovanému, tak súd má za to, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia. Preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

3. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil tým, že síce z dôvodu zamietnutia žaloby možno pripočítať procesný úspech v spore žalovanému, avšak pre jeho pasivitu v konaní nebolo preukázané, že by mu vznikli trovy súvisiace s konaním, a preto nárok na ich náhradu žalovanému nepriznal.

4. Proti rozsudku vo veci samej podal žalobca v zákonnej lehote a proti prvému výroku odvolanie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Nestotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí, nakoľko pri rozhodujúcich skutočnostiach došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a že na základe vykonaných dôkazov navyše dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo malo za následok celkom nesprávny právny názor. Dôvodil, že v žalobe poukázal na skutočnosť, že vláda Slovenskej republiky vyhlásila podľa ustanovenia § 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov počnúc dňom 12.3.2020 od 6.00 hod. mimoriadnu situáciu. V nadväznosti na vyhlásenie mimoriadnej situácie a v súvislosti s riešením situácie šíriaceho sa korona vírusu na Slovensku, vláda Slovenskej republiky uznesením č. 113 z 15. marca 2020 (ďalej len „uznesenie č. 113“) písmeno A.6. uložila ministerke vnútra Slovenskej republiky vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény občanov Slovenskej republiky, ktorí sa skupinovo vracajú z postihnutých oblastí do karanténnych zariadení určených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona o ochrane verejného zdravia, z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky nariadil podľa § 12 ods. 2 písm. f) a § 48 ods. 4 písm. e) zákona o ochrane verejného zdravia opatrenie č. OLP/3172/2020, zo dňa 17.4.2020, ktoré v bode 1. nariaďuje „Všetkým osobám, ktoré od 20. apríla 2020 od 7.00 hod. vstúpia na územie Slovenskej republiky, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených štátom na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej súhrnnej dobe 14 dní. Po dobu domácej izolácie podľa predchádzajúcej vety sa táto nariaďuje i osobám žijúcim s ňou v spoločnej domácnosti.“ Následne poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej sa žalobca podieľal na vykonávaní opatrení hospodárskej mobilizácie. Žalobca mal za to, že z obsahu samotného uznesenia č. 113 je zrejmé, že vláda Slovenskej republiky týmto uznesením uložila Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky povinnosť vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény osôb do karanténnych zariadení určených ministerstvom vnútra. Príkazom Okresného úradu Pezinok zo dňa 10.4.2020, č. OU-PK-OKR-XXXX/XXXXXX, bola organizácia SOŠ VO H. určená ako subjekt hospodárskej mobilizácie. Žalobcovi bolo uložené vykonať vo svojom zariadení, v ktorom žalovaný absolvoval nariadenú izoláciu opatrenia hospodárskej mobilizácie, v rámci vykonávania ktorého bol určený subjekt povinný zabezpečiť vo svojom zariadení ubytovanie a stravovanie fyzickým osobám, ktorým bola nariadená povinná izolácia v karanténnych zariadeniach. Uviedol, že určenému subjektu sa uhradia výdavky za vykonanie opatrenia hospodárskej mobilizácie a konkrétnu úhradu oprávnených nákladov vykoná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v súlade s nariadením vlády č. 77/2020 Z. z. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky uhradilo na základe faktúry zo dňa 8.6.2020, č. XXXXXXXXXX náklady, ktoré určenému subjektu vznikli v súvislosti so stravou poskytnutou žalovanému, ktorý absolvoval nariadenú izoláciu. Opätovne poukázal na ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia, v zmysle ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti

plniť. Predmetné ustanovenie podľa žalobcu určovalo okruh osôb, ktoré sú povinné uhrádzať náklady spojené s plnením povinností ustanovených zákonom o ochrane verejného zdravia. Ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia však neriešilo prípady, kedy náklady vzniknú subjektu, ktorý neuložil povinnosť podľa zákona o ochrane verejného zdravia. Dôvodil, že plnil za žalovaného to, čo mal podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia plniť žalovaný sám. Aktívnu vecnú legitímáciu mal za jednoznačne danú a nespornú, nakoľko táto bola založená priamo uznesením č. 113 a nebola predmetom dokazovania. Zdôraznil, že fyzické osoby boli podľa § 51 zákona o ochrane verejného zdravia, povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam a preto žalovaný absolvoval izoláciu v karanténnom zariadení. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 4/2021, podľa ktorého ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Uloženie povinnosti podľa tohto ustanovenia znášať náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky v súlade s ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca tiež zastával názor, že žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol umiestnený v karanténnom zariadení, a preto žalobca postupoval v súlade s príslušnými platnými právnymi predpismi a stravu žalovanému zabezpečil. Namietal, že súd prvej inštancie (s poukazom na bod 2. až 5. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) vlastnou rozhodovacou činnosťou nad rámec suploval, resp. nahrádzal aktivitu žalovaného, čím podľa žalobcu došlo v priebehu konania k porušeniu zásady rovnosti zbraní a k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 177 ods. 2 písm. c) C.s.p. bez nariadenia pojednávania, nakoľko ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,- €. Podľa žalobcu došlo ku kumulatívne splneniu zákonných podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 C.s.p. Namietal, že postup súdu prvej inštancie v tomto konaní bol v rozpore s príslušnými ustanoveniami C.s.p. Keďže žalovaný zostal v konaní úplne pasívny, tak si sám založil vlastným nekonaním zodpovednosť za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca poukázal na niektoré rozhodnutia súdov v totožných veciach, v ktorých súdy vyhodnotili žaloby, resp. návrhy na vydanie platobného rozkazu ako dôvodné (rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 28.6.2022, č. k. 6 C 8/2022-30; rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 29.6.2022, č. k. 8 C 56/2022-18; rozsudok Okresného súdu Prešov v rozsudku zo dňa 11.5.2022, č. k. 11 C 18/2022-16; rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 7.7.2022, č. k. 12 C 16/2022-30; rozsudok Okresného súdu Košice zo dňa 29.7.2022, sp. zn. 12 C 23/2022). Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie alebo alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný odvolanie nepodal. K odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. novembra 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.) stotožňujúc sa s dôvodmi rozhodnutia.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 a nasl. C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k

správnym skutkovým záverom, následne k správny právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). V postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho neboli zistené žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, na ktorú by musel odvolací súd prihliadať aj bez namietania stranou sporu (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

9. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní netvrdil a nepreukázal, že bol poskytovateľom stravy pre žalovaného, resp. že bol prevádzkovateľom zariadenia, ktoré stravu žalovanému poskytlo. Z toho dôvodu žalobca nepreukázal právo domáhať sa zaplata stravy za obdobie izolácie žalovaného, nakoľko svoj nárok preukazoval len vystavenou faktúrou, ktorá bez skutkových tvrdení a ďalších dôkazov sama osebe nepreukazovala nárok žalobcu voči žalovanému. Už spomínaný dôvod uvádzaný súdom prvej inštancie odôvodňuje zamietnutie žaloby.

10. Odvolací súd sa však nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že predávajúci sa mal svojho nároku za náklady, ktoré povinnej osobe vznikli (kúpa rúšok, respirátorov, dezinfekcie...) domáhať zaplata kúpnej ceny na súde podľa ustanovenia § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka, nie na základe ustanovenia § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia. Odvolací súd na tomto mieste uvádza nasledovné.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 8.12.2021, č. k. PL. ÚS 4/2021-136, konštatoval (okrem iného) protiústavnosť ustanovenia § 12 ods. 2 písm. f) zákona o ochrane verejného zdravia, ktorý bol vyhlásený v Zbierke zákonov dňa 31.12.2021 pod č. 551/2021 Z. z., kedy podľa § 91 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky tieto a aj iné v náleze uvedené ustanovenia stratili účinnosť a následne i platnosť. Hmotnoprávne účinky uvedeného nálezu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky platia ex tunc, t. j. od začiatku, a to tak vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu v Zbierke zákonov, ako aj vo veciach právoplatne neskončených v momente jeho zverejnenia v Zbierke zákonov (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.10.2006, sp. zn. PL. ÚS 1/06). Ustanovenie zákona, ktoré bolo nálezom vyhlásené za nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky, stráca po márnom uplynutí lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety Ústavy Slovenskej republiky platnosť ex tunc, čiže takéto ustanovenie zákona bolo od začiatku nulité a na takéto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné a nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Za situácie, keď súd rozhoduje v čase, keď ustanovenie zákona nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky už nie je účinné a platné, nemôže na daný prípad takéto ustanovenie zákona aplikovať, a to bez ohľadu na to, že v čase, keď nárok vznikol bolo ustanovenie platné a účinné. Odvolací súd podotýka, že rovnaký právny názor vyslovil už Krajský súd v Bratislave v rozsudku č. k. 6 Co 25/2023-79, zo dňa 28.2.2024, v obdobnom spore. Žalobca v odvolaní namietal, že uloženie povinnosti podľa ustanovenia § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia je podľa nálezu zo dňa 8.12.2021, č. k. PL. ÚS 4/2021-136 Ústavného súdu Slovenskej republiky v súlade s ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd poukazuje na právny názor uvedený v obdobných veciach, konkrétne v rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.2.2024, č. k. 6 Co 25/2023-79 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.7.2023, sp. zn. 14 Co 79/2022, v zmysle ktorého: „Ak by sa aj pripustilo, že ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia je tým ustanovením, ktoré predstavuje právny základ uplatneného nároku žalobkyne voči žalovanej, nebolo by možné uplatnený nárok žalobkyni priznať vzhľadom na účinky vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 4/2021, ktorý so spätnou účinnosťou derogoval zákonné ustanovenie umožňujúce nariadenie izolácie v karanténnom zariadení. Odvolací súd uvádza, že hoci Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnom náleze ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia nevyhlásil za protiústavné, ale za protiústavnú vyhlásil izoláciu mimo domáceho prostredia (v inom zariadení, keď vyslovil nesúlad § 12 ods. 2 písm. f) v časti „alebo zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“), teda základ nároku vyplývajúci z protiústavnosti umiestnenia osoby v karanténnom zariadení, potom nemožno dospieť k záveru, že by žalovanej mala vzniknúť povinnosť nahrádzať s takýmto obmedzením náklady, ktoré vznikli štátu.“ Odvolací súd podotýka, že ak teda právna úprava izolácie osôb v karanténnych zariadeniach bola vyhodnotená Ústavným súdom Slovenskej republiky ako protiústavná, už len zmysel právnej zásady „z neprávania nemôže vzniknúť právo“ nepripúšťa, aby dotknutá osoba mala preplatiť (štátu) náklady spojené s pobytom v karanténnom zariadení (pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.9.2023, sp. zn. 15 Co 122/2022). Z toho dôvodu odvolací súd vyhodnotil túto námietku žalobcu ako nedôvodnú.

12. Nad rámec uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že od 13.5.2020 do 6.7.2020, čiže v období trvania izolácie žalovaného (od 21.5.2020 do 27.5.2020) v karanténnom zariadení bolo účinné nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 77/2020 Z. z. na vykonanie niektorých opatrení hospodárskej mobilizácie, ktoré v § 11 ods. 1 ustanovovalo, že výdavky na opatrenie hospodárskej mobilizácie podľa ustanovení § 2 až § 10 sú hradené z rezervy štátneho rozpočtu. Rovnakým spôsobom stanovovalo financovanie opatrení hospodárskej mobilizácie aj následné nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 269/2020 Z. z. na vykonanie niektorých opatrení hospodárskej mobilizácie v súvislosti s vyhlásením núdzového stavu na zabezpečenie riešenia druhej vlny koronavírusu COVID-19 účinné v období od 1.10.2020 do 21.5.2021, na ktoré nadväzuje Usmernenie generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania zo dňa 11.11.2020,

č. p. SKR-COKP1-2020/000496-006, kde v čl. 1 ods. 1 bolo výslovne uvedené, že náklady spojené s pobytom v karanténnych zariadeniach na základe povinnej izolácie fyzických osôb, ktorým bola príslušným hygienikom nariadená povinná izolácia, uhradí štát. Iba náklady za pobyt spojené s dobrovoľnou izoláciou hradia fyzické osoby v rozsahu platného cenníka karanténneho zariadenia. Aj tieto následné právne predpisy nižšej právnej sily potvrdzujú záver, že podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia nebolo možné uložiť fyzickej osobe, ktorá bola povinná sa podrobiť karanténe v zariadení určenom štátu počas prvej pandémie, uhradiť náklady za stravu počas tohto pobytu. V zmysle uvedeného tak náklady stravného, ako aj náklady ubytovania, dopravy a iných služieb bol povinný hradiť štát z rezervy štátneho rozpočtu. Rovnako to bolo ustanovené aj v § 10 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 183/2021 Z. z. na vykonanie niektorých opatrení hospodárskej mobilizácie v súvislosti s vyhlásenou mimoriadnou situáciou na zabezpečenie riešenia koronavírusu COVID-19 (obdobne pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.9.2023, sp. zn. 15 Co 122/2022). Ako už odvolací súd uviedol, žalobca sa v rámci podaného odvolania odvolával na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k ustanoveniu § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia, v zmysle ktorého predmetné ustanovenie umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností, uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Odvolací súd na tomto mieste podotýka, že takýto výklad citovaného ustanovenia však môže mať reálny základ iba za situácie, že ide o náklady súvisiace s dobrovoľnou izoláciou a nie náklady súvisiace s nariadenou izoláciou (obdobne rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.3.2024, č. k. 2 Co 61/2023-170). Odvolací súd v tejto pripomína, že v danom prípade išlo o nariadenú izoláciu žalovanému v predmetnom karanténnom zariadení, čo žalobca preukazoval opatrením č. OLP/3172/2020, zo dňa 17.4.2020.

13. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že žalobca síce v odvolaní poukazoval na rozhodovaciu činnosť okresných súdov v obdobných veciach, avšak právne závery v týchto rozhodnutiach boli rozporné s vyššie uvedenou rozhodovacou činnosťou odvolacích súdov, ako aj so závermi Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 8.12.2021,

č. k. PL. ÚS 4/2021-136. Z toho dôvodu odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu na predmetné rozhodnutia okresných súdov neprihliadol.

14. Čo sa týka námietky žalobcu uvádzanej v odvolaní, že podľa žalobcu došlo ku kumulatívne splneniu zákonných podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 C.s.p., odvolací súd podotýka, že k predpokladom na vydanie rozsudku pre zmeškanie patrí aj posúdenie opodstatnenosti žalobcovho nároku z hľadiska hmotného práva. Nakoľko však tento opodstatnený nebol, tak vydanie rozsudku pre zmeškanie súdom prvej inštancie nepripadalo v úvahu. Navyše sa jedná o fakultatívnu formu rozhodovania súdu prvej inštancie, o opodstatnenosti ktorej rozhoduje výlučne konajúci súd.

15. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že odvolacie dôvody uvedené žalobcom v odvolaní podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), neboli naplnené.

16. Žalovaný ďalej v odvolaní stručne namietol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.), pričom však tento odvolací

dôvod konkrétnejšie nezdôvodnil, ani nešpecifikoval. Odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.).

17. K odvolacej námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), odvolací súd konštatuje, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

18. Odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybné v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008].

19. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný bol úspešný aj v odvolacom konaní, preto by mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Keďže ale bol žalovaný aj v odvolacom konaní nečinný, trovy konania mu nevznikli, a tak mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).